Հ՟գձի և ոչ հացի ետուն մնալ։ Իսկ մեք մազապուրծ եղեալ ի Ն՟ցնէ ի գիշերի, հասաք ի լերինս Բաղիշու։ Եւ համբաւ հասեալ առ սրբազան արհ՟ային տ՟ր Ս՟փս և առ ա՟մ բզմու- 343բ թ՟ի ք՟սըն՟կլ ք՟հիցն եւ ա՟ծասէր ժղվ՟դնն | մեծամեծաց և փոքունց, ողբս ի բերան առեալ ողբային զմեզ։ Եւ խումբ առ՟եալ ելին ի քղ՟քէն և ի գեղօրէիցն լալով և հառաչմամբ, եկեալ գտին զմեզ ի լեառն Ուրտարու։ Եւ անճառելի ուրախութ՟բ ուրախ եղեն։

Իսկ ա՟ծապ՟տ և ք՟սընկալ այրն ա՟յ Տէր Ստե՟փննոս հետիոտս եղեալ, գայր առաջի մեր և առ՟ջի ա՟մ ք՟հիցն և ժղվ՟դնն. իբր զ՟Դթ առ՟ջի տ՟պանկին ա՟յ. ա՟հէր զ՟ած և ա՟հել տայր ա՟մ ժ՟ղվդեանն մեծաւ ուրխութ՟բ. զի ողջունիւ ընկալ՟ւ զմեզ զա՟մեն։ Եւ յաչս ամենց՟ւն սիրել ետ զմեզ զան՟րժանքս իբր զճ՟շտ առ՟քլ և մգ՟է։ Եւ ոչ միայն այս, այլ և զա՟ծարնակ անապատս իւր մեզ սեպհ՟կնեաց. ք՟հիւք, հացով, անասնով և ա՟մ մարմնաւոր պիտոյիւք։ Որ եւ ա՟րբիչն ա՟ծ սըմա հատուց՟ւմն և փոխարէն արասցէ. հ՟գրպ՟տիկ և բիւրպ՟տկ յայսմ աշխարհի եւ յետ աստեացս եղանելոյ սրբոյն Սփ՟սի նախավկային և ՟ա հայրպ՟տցն սրբոց, հ՟գձ ծնաւղաւք և ՟ա արեան մերձաւորօք։ Ման՟ւդ զորդեակս մեր զԱ՟բրհմ փիլիսոփայ և զփոքր երիցանիս՝ զՑկ՟բ, զՍ՟փս, զՀերապետ, զԿ՟պտ ք՟հ, զՑ՟վես կրօն՟ւրն որդե՟կ իւր, զԿի՟րկոս, զԴանիէլ, զմիւս Ց՟վս ծերունին։ Եւ զԱռ՟քլ տնտեսն եւ զԱռ՟քլ և զՑոհնէս սկ՟զն, եւ զԿի՟րկոս միակեցն, որ կան ի ծառայ՟ւի մեզ և ս՟բ ուխտիս։ Եւ զհանգու՟ցլն ի ք՟ս զՑոհն՟էս կրօն՟ւրն, որ ի սմին ամի գնաց առ ք՟ս։ Ք՟ս որդին ա՟յ հատուց՟ւմն և փոխարէն արասցէ սոցա եւ ա՟ ժղ՟վդեանս, որ յայսմ գաւառիս և ի լերինս ընկ՟լ կան։ Եւ տացէ սոցա զանճառելի զփառս և զտեսութ՟ի ա՟ծային երես՟ցն յաւիտեանս յ՟տց ամէն։

Այլ և զխօջա Մուրատշին, որ ի սըմին աւուր նահ՟տակցաւ յԱրծկէ ք՟ղք ի յանօրինաց։ Եւ զԾերուն որդի Դամուրին ի գէշ և ի վաղիր ազգաց և Ջհատչա տանուտէրն, արժանի արասցէ ք՟ս ա՟ծ իւր տեսութ՟ևն և իւր փառացն։ Եւ յոյս ի յար՟րիչն ա՟ծ ունիմք, որ վաղվաղակի առցէ զվրէժ սոցա յանօրինաց. ամէն եղիցի։

Զ.

№ 1916/1849

124ա Փառք ամենա՟ս երրորդու՟են և մի աձու՟են հօր և որդոյ և հոգւոյն ս՟բոյ յաւիտեանս յաւիտենից ամէն։